

O jedné docela obyčejné holčičce

Budu vám, děti, vyprávět příběh jedné malé holčičky. Byla docela obyčejná, jako je třeba Anička, Janička, Lucka, Denisa, Anežka, Bětka nebo Agátka. A tahle holčička se jmenovala Markétka.

Nebyla ani nijak zvlášť krásná, ani nijak zvlášť chytrá (ale hloupá také nebyla), ani nijak zvlášť šikovná. Byla to prostě – Markétka.

Markétka nebydlela doma s maminkou a s tatínkem jako jiné děti. Bydlela v jednom velikém domě s mnoha dalšími dětmi, o které se staralo několik tet. A všechny tyhle děti občas snily, jaké by to bylo, mít hodnou maminku a tatínka. Společně vařit večeři a chodit nakupovat a zpí-

vat a zalévat kytky a chodit na návštěvy a na hřiště... všude tam, kam rodiče s dětmi chodívají.

„Jituško, Jituško! Pojď si se mnou zahrát Člověče, nezlob se!“ volá Markétka.

Jituška také bydlí v tom velikém domě, a je to Markétčina sestra. Hlavně je to ale její nejlepší kamarádka. Poskakuje po rozlehlé chodbě, až jí dva tenké copánky rozverně létají kolem hlavy.

„Mně se teď nechce!“ volá na Markétku.

A tak jde Markétka za Jituškou a obě skáčou z jedné dlaždice na druhou. Dlaždice se střídají tmavěmodré a bílé.

„A teď jenom po bílých,“ napadne Markétku.

Jituška skáče jako kamzík, Markétce už se trochu motají nožky.

„A teď zase po modrých!“ velí Jituška.

Tak skáčou jen po modrých.

Markétka si za chvíli sedne na židli: „Mě už to nebaví.“ Sleduje Jitušku a klátí nohama pod židlí sem a tam. Je ráda, že má Jitušku a že Jituška má ji.

„Co tady tak hrozně dupete?“ ozve se najednou ze schodiště. Je to hlas tety Sylvy. „Honem do herny, holky! Tady nemáte co dělat!“

„Když v herně jsou kluci, teto. Pořád nás otravují,“ namítá Markétka.

„Tak jděte do pokoje!“

Markétka s Jituškou se pomalu loudají do pokoje, který mají společný. Jituška si najde červený hopík, takový ten gumový míček, co hodně skáče. Brzy se jí zakutálí, proto leze po zemi a hledá pod postelí, pod židlí, pod stolem. A také tam trochu odpočívá.

Markétka sáhne do skřínky, až docela, docela dozadu za všechny svoje hračky a věci, moc jich není. Ale i tak se musí hodně natáhnout a chvíli šátrat, než nahmatá nejoblíbenější a jedinou pohádkovou knížku, kterou tam má schovanou.

